

še enkrat nekdo od zunaj potrkal in se bo skala odprla, zemlja se bo odprla, drevo, prerešetano s krogli. Zlatnino in svežnje bankovcev je skrbno zložil nazaj v skrinjo, položil deske nazaj in brlog je bil videti spet tako reven, tako preprost in skoraj človeški kot prej.

Deset pesmi

Nevin
Birsa

O STARE LEGENDE!

Stara morja so presahnila
in nova se še niso izlila čez plakat
poldanskega drhtenja; kdo ve, zakaj
utripljejo v starih igrah
in kadencah glasovi,
nevarni kot preprih: slike živijo, obešene
na kavlje zvezd, sleherni sekundo,
ki mora postati večnost.

(In cerkvene ladje puščajo
grlice in tihe molitve,
ki se mrtve in neme zgrnejo – o stare legende! –
na marmorne plošče, na glino, na steklo,
in veselje hladno doni
in kapljá
na ramena soh in svetnikov
in prekati bežijo v lastno senco
in v predale miru.)

PLOHA ASTER
ZIBLJE SEN

Ploha aster ziblje sen,
ziblje gozd in veter, trudoma,
skrivenčena golobica šelesti
v rojih krvi, v mreži obeskov in luči,
in trga obleko s sebe:

trudoma,
odmrvi se drobci podmornice,
usahne pepel in preluknjani planet zank, trudoma,
pojočih, blestečih se utrinkov
najglobljih vodá,
spet štejem, samo trikrat:
naseljuje se oblast sence, piš,
zmaličeni propelerji udarjajo
s krhkim obodom ob sluh,
ob granit neba,
ob vražje, begajoče sonce.

ZMAGA

Zima rdeči v moji zenici,
dišeče prebujanje zaostri žogo, klokotajočo kot
rjavi plug, mrak, davni veter, morda že sneg, –
o šal, o lepa deklica na bregu, ki tone
v pršečo bolečino, o kakšen kovinski veter,
po čigar grebenu se vzpenjam,
zastrt s čadastim sijem, gol kot zapozneli dež
ali kost;

zastavo bom zasadil v ribji trebuh,
zastavo bom razglasil za cvetice,
srce za zver,
grad, ki plove v nebo na trhlem čolnu dreves,
bo šum bledega viharja, pojoči spev,
vzburjen s pradavnino kamna ali sulica,
ki joče kot divjad, (se bliska, se bliska luč?)

Nisem poštar,
nisem ropar,
a svoboden sem kot tat,
svoboden sem, sem pesnik,
svoboden sem, in stolp, ves zamrežen z zlatom,
dviga jato golobov
naravnost v moje možgane,

o vonj zemlje, o ogenj nad zvezdami,
 sam v premikajočem se lesu,
 sam v črvu snega,
 sam na konici ropa,
 sam na oltarju dragih, ljubljenih zubljev . . .

V NEOSKRUNJENI
 KOTEL
 RAVNINE

Ključ, v katerega so zapečatenе vse zvezde,
 dim, ki trobi smrti sredi doline
 in meče prstane v sunke vijolic, modre
 kot posineli večer na rokah avtomobilistov:
 nosijo me neznani curki
 praznega denarja, zakopanega v pročelju
 lista,
 na območju plahutajočih korenin.

Nosijo me,
 nosijo me s steklenim vozlom
 teme, prav do čebel drhtijo
 kovinski drobci, in apno reže energične ceste,
 vse, kar je že bilo izrečeno,
 tone v neoskrunjeni kotel velike ravnine.

SENČNI,
 RDEČI KONJ

Senčni, rdeči konj se lesketa,
 ves oddaljen plava v odmevu dneva,
 v akvariju bijočega se rastlinja;
 upam, še upam, zmerom: ptice se spreminjajo
 v tuje blodnje, v kri zapora:
 tvoja zvočna drevesa, kilometer za kilometrom,
 leto za letom, odvržem se iz teme,
 kakor da bi bil pijan v tujem srcu,
 ob zidu solz in rosnih madežev,
 ob mavrici strmenja in smrti.

Poznam vse to. Poznam peruti
 razpuščenih las, plamtečih konjev,
 poznam planet ljubezni in skritega sovraštva,
 iger na izpraznjem stadionu,

v osupli tesnobi: zlekнем se v besedo,
a na belem prtu se giblje perutničasta broška,
s tisoč poljubi,
in navpične vode so kot zlo,
so kronično vrenje oceanov,
s steklenimi skati, s peno pen,
z vsem, kar hočem, da ostane,
da odpre letalo
in trup zraka: in medlo risanje oči
obstane na rešetki, v zlem obzorju.

HITRI ŠVIG
PONIRKOV

Edini vzgib,
kjer mrje sonce
in vzbrstevajo zelena polja: je krog,
ki ga zarišem v cementni val pričakovanja
in kjer me doleti perut,
tako temna, da bom izbruhnil v samega sebe?

Hočem reči: pride
trobenta, ki ponovi svoj zvok,
je del stvari,
ki izzivajo hladni kamen v osrčju gora,
je krepka, izza molka in vegetacije
rastoča žila, obrnjena nekam na sever,
v prirodo, polno kamenčkov in metuljev.

Že marsikaj sem slišal,
že marsikateri plug je šel
čez mojo dlan, a zmerom sem molčal:
zato so šopi korenik
čemeli v jezu, mah je porušil ravnovesje;
in polipi so drhteli, zahtevajoči
novih plodov in rdečih listov.

Vendar ni bilo tako,
bilo je drugače: to moram zapisati v sipki
pesek svojega jezika,
in s kreda raztopiti poslušne pse.
(In naj bo hitri švig ponirkov
begotna
drhtavica, porojena ob spominu . . .)

NE STRAŽITE
ME VEČ

Ne stražite me več s sijem
svojih zlatih zob, in tehtnica,
z dvema skodelama zarje,
živahno plava v modrini:
iz prstov prihajajo barve,
nore kot omenjeno zlato,
prepojene s sijem trudnosti,
(in mrtveci vlačijo svoje telo
prek zidovij enako rumenega sonca),
med krili in viticami smeha,
prostranih ravníc,
presekanih s črnim bliskom katrana,
(in mrtveci vlačijo
zadah rožljajočih kosti, obročkov in verižic),
in hočem pozabiti na vse, na vse . . .

A moj spomin sega dalj.
Resnično: dalj!

Iglice borov
prebadajo mojo osmojeno kri:
nékdo joče v svitu vetrov, nerojenih otrok:
in prihaja plamen,
skriven in bahat kot večnost,
in zvezde mukajo nad streho
z velikimi dimniki, polnimi bežečih ognjev.

PRIDE ČAS

Pride čas,
ko se dvignejo znamenja na križpotjih,
ko kriknejo iz daljnih puščav
jeziki, rdeči kot zublji krvi,
in vse bo stokalo v jedkem bleščanju sonca:
v žarah bo megla,
rdeča kot zublji umirajoče krvi,
kot zublji porajajoče se krvi.

Pride čas,
pride mrak,
večen kot prepíh v prazni hiši,
in lovci bodo med zvezdami igrali na
piščali, izdolbenimi iz kosti,

morja bodo pljuskala ob neznana obzorja,
 jata zlata
 bo moledovala za ščepcem svetlobe,
 v slovo in v čast nekdanjega življenja.

Pride čas, pride mrak,
 pepel bo v curku šumel
 na jekleno ploščo, in črni trakovi,
 pomešani z mrtvimi jeziki,
 bodo piskali
 in se zamotali v poslednjo resnico sveta.

DA VZBRSTI
 NOVA LUČ

Učloveči zgubljeni sij peska,
 upepeli nebo, da bo sipko kot moka zvezd,
 čvrsto kot srednjeveško ralo,
 da bo rosilo z mirnostjo rok,
 ki imajo v svojem domu rdečo barvo mravelj,
 čeveljčke duha in granate mavric! . . .

O, ne bom več srepo strmel v zaklani trup zemlje,
 ne bom več krvavel v mrakobnem žeblju želja in potokov,
 ki nosijo cvetove in kipenje krvi skozi vsa vrata,
 skozi vrtove z gugalnicami
 in steklene možgane otrplih otrok . . .

Razlij se v srž,
 pozabi grozo razletelih ptic,
 ki se vračajo v gene svojih mirnih, šibkih rok,
 zalij vijoče se lijane z mesom dežja in gejzirov,
 da vzbrsti nova luč,
 zmedena v mrčesu,
 sredi steklenega nereda
 in v zagonu utrujene smrti,
 da se povrnejo
 lojerji v šum jeseni,
 da se zasvetlikajo kandelabri sredi teme
 in ognja,
 (o piroge siren in zelenila,
 o globoki zaklon svetlikajočih se,
 svetlikajočih se rdečih ribic)!

SAMOTNI ZVON Lepi so spomini,
ki jih prinaša prihodnja povodenj,
(grgram). Vode prekrijejo čarobni svit
in beli vosek, škarpe
ječijo pod pezo železja,
prsi so vse rosne, uboge,
greh sloni nad tem svetom,
ki ga diham, globoki greh,
ki ga ne opere ne magma
ne visoka roka vode: lahko odrešiš
svojega brata,
a oči tvoje sestre so blodne,
eocenske živali brlijo v trudnem spancu,
in nož,
ki ga nosim v srcu, v zadnji in edini roži,
je kakor fosforno zrcalo nočnega sonca,
v ostrem blisku, izza gorá,
izza spečih stoletij,
izza trdnjave, v kateri počiva
jutrišnji samotni zvon, prepelica življenja.